

denne Deel af Finantsloven ikke maa tages, forinden Colonialraadets Betænkning er modtaget. At dette, hvad Budgettets Indtægtslide angaaer, er af største Vigtighed for Colonien, er af sig selv indlysende; men ogsaa i Henseende til Udgiftssiden turde det være af væsentlig Betydning. Kundskaben om de vestindiske Forhold er saa ringe i Danmark, og de Domme, som Erfaringen viser, fældes angaaende Fornødenhederne her, ere saa lidet svarende til Virkeligheden, at den Oplysning og Betænkning, som Colonialraadet kan afgive, synes fornøden til Forebyggelse af Misforhold, hvorunder Indvaanerne ville komme til at lide. I Slutningen af Paragraphen maatte derfor tilføies: „Det her Bestemte gjælder ligeledes om den Deel af den aarlige Finantslov, der angaaer de vestindiske Besiddelser, saaledes at ingen Beslutning herom maa tages, forinden Colonialraadets Betænkning foreligger.“

Med Hensyn til hvad ovenfor er anført angaaende Udkastets §§ 3 og 4, bemærke undertegnede Burt og Hånschel, at de af Majoriteten fremhævede Vanskeligheder, som Udskillelsen af de omhandlede Lovgivningsanliggender efter Udkastets § 3 og § 4 b kan medføre, formeentlig ikke i sig selv ere saa betydelige, at de jo praktisk lade sig undgaae, i hvilken Henseende en tilstrækkelig Vorgen synes os at ligge deri, at den Kongen forbeholdte lovgivende Myndighed efter § 4 b er knyttet til Colonialraadets raadgivende Medvirkning, og at, naar det almindelige Vel betragtes som det fælles Formaal, ville mulige Collisioner imellem Colonialraadet og den kongelige Regering ei lettelig findes uovervindelige.

Vi troe ikke at burde fraraade den indskrænkede lovgivende Myndighed, som efter Udkastets § 3 vil tilkomme Colonialraadet, og indstille derfor:

at Udkastets § 1 til § 4 bibeholdes i det væsentlige usforandrede, idet vi iøvrigt tiltræde Majoritetens Indstilling om, at der til de under § 4 b nævnte Gjenstande

føies „Løsgjænger“, samt derhos ligeledes indstille, at i § 3 efter „Veivæsenet“ indskydes „Segn og Fred“, en Gjenstand, som ellers vilde komme til at henhøre under Bestemmelsen i § 5, hvilket hverken vilde være fornødent eller endog hensigtsmæssigt.

Af Forsamlingens Medlemmer have dernæst S. N. Bahneberg som Proponent og J. G. M'c. Gaul, G. Tucker, G. Stenersen og S. B. Lange, troet at burde anbefale og stemme for at:

„Danmarks Riges Grundlov skal være gjældende i Colonierne, dog saaledes, at det bliver at bestemme ved separat Lov, om Repræsentation paa Rigsdagen skal finde Sted“, selvfølgelig at den lovgivende Myndighed for Colonierne udøves ligesom for Møderlandet af Kongen og Rigsdagen i Forening.

Endvidere have vi stemt for Oprettelsen af et Colonialraad, der skulde have raadgivende Virksomhed ved Lovgivningens Udøvelse. Bestemmelsen om, hvilket Raads Myndighed vi have troet at burde formulere saaledes:

„For Colonialraadet forelægges for sammes Behandling i Rigsdagen Udkast til specielle og locale Love, deriblandt angaaende Spørgsmaalet om Repræsentation paa Rigsdagen, Communalvæsen, Nærings-, Arbeids- og Lyndeforhold, samt Løsgænger, Skolevæsen, Borgervæbning, Havnevæsen, Veivæsen, Sundhedsforanstaltninger, Brandvæsen, det executive Polit, Coloniernes Skatte- og Toldforhold, Budgettet over Coloniernes Indtægter og Udgifter.“

Colonialraadets Betænkning bliver ligeledes, saavidt muligt, at indhente og forelægge Rigsdagen angaaende Handels-, Skibsfarts- og Toldanordninger for Møderlandet, forsaavidt væsentligt angaaende eller afficerende Møderlandets og Coloniernes gjensidige Forhold.“